HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

14 ianuarie 2015 *

„Trimitere spre rejudecare după anulare — Politica externă și de securitate comună — Măsuri restrictive împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii — Regulamentul (CE) nr. 881/2002 — Înghețarea fondurilor și a resurselor economice ale unei persoane incluse pe o listă stabilită de un organism al Organizației Națiunilor Unite — Includerea numelui acestei persoane pe lista care figurează în anexa I la Regulamentul (CE) nr. 881/2002 — Acțiune în anulare — Admisibilitate — Termen de introducere a acțiunii — Depășire — Eroare scuzabilă — Drepturi fundamentale — Dreptul la apărare — Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă — Dreptul la respectarea proprietății — Dreptul la respectarea vieții private și de familie”

În cauza T-127/09 RENV,

Abdulbasit Abdulrahim, cu domiciliul în Londra (Regatul Unit), reprezentat de P. Moser, QC, de E. Grieves, barrister, de H. Miller și de R. Graham, solicitors,

reclamant,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de E. Finnegan și de G. Étienne, în calitate de agenți,

și

Comisiei Europene, reprezentată de E. Paasivirta și de G. Valero Jordana, în calitate de agenți,

pârâte,

având ca obiect inițial, pe de o parte, o cerere de anulare în parte a Regulamentului (CE) nr. 881/2002 al Consiliului din 27 mai 2002 de instituire a unor măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 467/2001 al Consiliului de interzicere a exportului anumitor mărfuri și servicii către Afganistan, de întărire a interdicției de zbor și de extindere a înghețării fondurilor și a altor resurse financiare în ceea ce-i privește pe talibanii din Afganistan (JO L 139, p. 9, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 189), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1330/2008 al Comisiei din 22 decembrie 2008 de modificare pentru a 103-a oară a Regulamentului nr. 881/2002 (JO L 345, p. 60) sau a acestui din urmă regulament, în măsura în care îl privește pe reclamant, și, pe de altă parte, o cerere de reparare a prejudiciului pretins cauzat prin aceste acte,

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnii S. Papasavvas, președinte, N. J. Forwood (raportor) și E. Bieliūnas, judecători,

* Limba de procedură: engleza.

grefier: doamna S. Spyropoulos, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 4 februarie 2014,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei și procedura anterioară trimiterii spre rejudecare

1 La 21 octombrie 2008, numele reclamantului, domnul Abdulbasit Abdulrahim, a fost adăugat pe lista întocmită de Comitetul pentru sancțiuni instituit prin Rezoluția 1267 (1999) a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite din 15 octombrie 1999 cu privire la situația din Afganistan (denumite în continuare „lista Comitetului pentru sancțiuni” și, respectiv, „Comitetul pentru sancțiuni”). Această adăugare a făcut obiectul comunicatului de presă SC/9481 al Comitetului pentru sancțiuni, publicat la 23 octombrie 2008.

2 Prin Regulamentul (CE) nr. 1330/2008 al Comisiei din 22 decembrie 2008 de modificare pentru a 103-a oară a Regulamentului (CE) nr. 881/2002 al Consiliului de instituire a unor măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii (JO L 345, p. 60), numele domnului Abdulrahim a fost adăugat, prin urmare, pe lista cu persoanele și entitățile ale căror fonduri și alte resurse economice trebuie înghețate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 881/2002 al Consiliului din 27 mai 2002 de instituire a unor măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 467/2001 al Consiliului de interzicere a exportului anumitor mărfuri și servicii către Afganistan, de întărire a interdicției de zbor și de extindere a înghețării fondurilor și a altor resurse financiare în ceea ce-i privește pe talibanii din Afganistan (JO L 139, p. 9, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 189) (denumită în continuare „lista în litigiu”).

3 La punctul 1 din anexa la Regulamentul nr. 1330/2008, această adăugare este motivată în modul următor:

„[…] Alte informații: (a) […]; (b) implicat în activități de strângere de fonduri în numele Grupului libian de luptă pentru Islam (Libyan Islamic Fighting Group – LIFG); (c) a deținut funcții de conducere în cadrul [Libyan Islamic Fighting Group] în Regatul Unit; (d) asociat cu directorii organizației umanitare SANABEL – Ghuma Abd’rabbah, Taher Nasuf și Abdulbaqi Mohammed Khaled – și cu membri ai [Libyan Islamic Fighting Group] în Regatul Unit, inclusiv cu Ismail Kamoka, un membru important al [Libyan Islamic Fighting Group] în Regatul Unit, care, în iunie 2007, a fost condamnat în Regatul Unit pe baza acuzațiilor de finanțare a terorismului.”

4 Considerentul (5) al Regulamentului nr. 1330/2008 indică faptul că, „[î]ntrucât, în cazul persoanelor fizice în cauză, lista [Comitetului pentru sancțiuni] nu indică adresele actuale ale acestora, ar trebui publicată o comunicare în Jurnalul Oficial, astfel încât persoanele respective să poată contacta Comisia Comunităților Europene și, ulterior, Comisia să le poată comunica motivele care stau la baza prezentului regulament, să le poată oferi posibilitatea de a transmite observații privind aceste motive și de a revizui prezentul regulament în funcție de observațiile și eventualele informații suplimentare”. Comunicarea respectivă a fost publicată în Jurnalul Oficial din 30 decembrie 2008 (C 330, p. 106).

5 Prin cererea introductivă, al cărei original semnat a fost primit la grefa Tribunalului la 15 aprilie 2009, domnul Abdulrahim a formulat împotriva Consiliului Uniunii Europene și a Comisiei o acțiune având, în esență, ca obiect, pe de o parte, o cerere de anulare a Regulamentului nr. 881/2002, astfel cum a fost

modificat prin Regulamentul nr. 1330/2008, sau a acestui din urmă regulament, în măsura în care aceste acte îl privesc, și, pe de altă parte, o cerere de reparare a prejudiciului pretins cauzat prin actele respective. Această acțiune a fost înregistrată sub numărul T-127/09.

6 Luând cunoștință de adresa domnului Abdulrahim prin intermediul notificării cererii introductive, Comisia i-a comunicat acestuia motivele includerii sale pe lista în litigiu prin scrisoarea datată 3 iulie 2009. Anexa la această scrisoare, intitulată „Motivele includerii” (denumită în continuare „expunerea de motive”), are următorul cuprins:

„Abdulbasit Abdulrahim […] a fost inclus [pe lista Comitetului pentru sancțiuni] la 21 octombrie 2008, în temeiul alineatelor (1) și (2) din Rezoluția 1822 (2008) [a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite] ca asociat la Libyan Islamic Fighting Group (LIFG) pentru participarea la finanțarea, organizarea, facilitarea, pregătirea sau executarea unor acte sau activități prin intermediul, în asociere cu, în numele sau în contul acestei entități ori pentru susținerea ei.

Informații suplimentare Libyan Islamic Fighting Group (LIFG […]) este un grup extremist islamist format în anul 1990. Scopul inițial al [Libyan Islamic Fighting Group] era de a înlocui regimul colonelului Kadhafi cu un stat islamic riguros. În anii ’90, [Libyan Islamic Fighting Group] a organizat mai multe operațiuni în interiorul Libiei, inclusiv tentativa de asasinare a colonelului Kadhafi din anul 1996. În urma intervenției guvernului libian, care a condus la moartea sau la arestarea unui număr de membri ai [Libyan Islamic Fighting Group], numeroși membri ai [Libyan Islamic Fighting Group] au părăsit Libia. La 3 noiembrie 2007, [Libyan Islamic Fighting Group] a fuzionat oficial cu Al-Qaida. Fuziunea a fost anunțată prin intermediul unui site web jihadist afiliat Al-Qaida (grupul media Al-Saheb). Fuziunea a fost anunțată prin două clipuri video: primul de către comandantul adjunct al Al-Qaida, Ayman Al-Zawahiri, al doilea de către Abu Laith Al Libi, care, la momentul respectiv, era un membru important al [Libyan Islamic Fighting Group] și un important lider mujahedin și formator Al-Qaida în Afganistan, ucis într-un atac cu rachete SUA în ianuarie 2008. [Libyan Islamic Fighting Group] face parte din mișcarea Al-Qaida, care continuă să amenințe pacea și securitatea în lume. În consecință, la 6 octombrie 2001, Organizația Națiunilor Unite a adăugat [Libyan Islamic Fighting Group] pe lista consolidată cu entitățile asociate Al-Qaida. [Libyan Islamic Fighting Group] a fost interzisă ca organizație teroristă în Regatul Unit în temeiul Terrorism Act 2000, cu începere de la 14 octombrie 2005. Prin implicarea sa conștientă într-o entitate care s-a asociat Al-Qaida și activităților teroriste ale acesteia, [domnul Abdulrahim] îndeplinește criteriile de desemnare de către [Comitetul pentru sancțiuni]. Potrivit informațiilor de care dispune guvernul Regatului Unit, Abdulbasit Abdulrahim este considerat un extremist islamist implicat în activități legate de terorism. Anterior, acesta a ocupat funcții înalte în cadrul Libyan Islamic Fighting Group și rămâne în strânsă legătură cu înalții responsabili ai [Libyan Islamic Fighting Group] din Regatul Unit. Este un asociat apropiat al directorilor agenției umanitare SANABEL – organizație cu scop caritabil libiană care a fost desemnată de Organizația Națiunilor Unite drept finanțatorul [Libyan Islamic Fighting Group] […] Acesta se află de asemenea în strânsă legătură cu Ghuma Abd’rabbah, cu Tahir Nassuf și cu Abdulbaqi Mohammed Khaled, toți aceștia făcând obiectul unor desemnări în curs de către Organizația Națiunilor Unite […] Printre asociații apropiați ai domnului Abdulrahim se află Ismail Kamoka, lider al [Libyan Islamic Fighting Group] în Regatul Unit. La 11 iunie 2007, domnul Kamoka și-a recunoscut vinovăția în Regatul Unit ca urmare a unei acuzații de «încheiere a unui acord sau implicarea într-un acord în vederea punerii de bunuri la dispoziția altor persoane cu încălcarea secțiunii 17 din Terrorism Act 2000». Detaliile infracțiunii erau în sensul că, «la 3 octombrie 2005 sau anterior acestei date, domnul Kamoka împreună cu două persoane au încheiat un acord sau au fost implicați într-un acord în urma căruia anumite bunuri au fost și urmau să fie puse la dispoziția altor

persoane, cunoscând sau având motive rezonabile să suspecteze că aceste bunuri vor fi sau ar putea fi utilizate în scopuri teroriste». Domnul Kamoka a fost condamnat la pedeapsa cu închisoarea de trei ani și nouă luni. […]”

7 Expunerea de motive astfel comunicată de Comisie corespunde „rezumatului motivelor” anexat la scrisorile trimise domnului Abdulrahim de Ministerul Afacerilor Externe și pentru Commonwealth din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (UK Foreign and Commonwealth Office, denumit în continuare „FCO”) la 5 noiembrie 2008 și la 23 februarie 2009. Aceasta corespunde și „rezumatului motivelor” includerii domnului Abdulrahim pe lista Comitetului pentru sancțiuni, astfel cum a fost publicată la 9 martie 2009.

8 Printr-un act separat, depus la grefa Tribunalului la 30 iulie 2009, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

9 Domnul Abdulrahim a răspuns la scrisoarea Comisiei din 3 iulie 2009 prin scrisoarea avocaților săi din 19 august 2009, însoțită de o serie de anexe destinate să combată afirmațiile Comisiei.

10 Prin Ordonanța Tribunalului (Camera a șaptea) din 17 decembrie 2009, excepția de inadmisibilitate a fost unită cu fondul și s-a dispus soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul.

11 Prin Ordonanța președintelui Camerei a șaptea a Tribunalului din 26 octombrie 2009, domnului Abdulrahim i s-a admis cererea de acordare a asistenței judiciare, iar domnul J. Jones și doamna M. Arani au fost desemnați să îl reprezinte. Prin Ordonanța președintelui Camerei a șaptea a Tribunalului din 14 aprilie 2010, Ordonanța din 26 octombrie 2009 a fost modificată în măsura în care domnul Jones și doamna Arani erau desemnați reprezentanți ai domnului Abdulrahim. În conformitate cu punctul 2 din dispozitivul acestei noi ordonanțe, domnii H. Miller și E. Grieves au fost desemnați ca avocați însărcinați să îl reprezinte pe domnul Abdulrahim, începând din 11 martie 2010.

12 Prin decizia din 3 martie 2010, președintele Camerei a șaptea a Tribunalului a refuzat să depună la dosar un „memoriu în apărare suplimentar” al Consiliului, primit la grefă la 5 februarie 2010. Consiliul a obiectat împotriva acestei decizii prin scrisoarea din 16 martie 2010.

13 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată de la începutul noului an judiciar, judecătorul raportor a fost repartizat în Camera a doua și, prin urmare, cauza de față a fost atribuită acestei camere.

14 La 22 decembrie 2010, Comitetul pentru sancțiuni a decis să radieze numele domnului Abdulrahim de pe lista sa.

15 La 6 ianuarie 2011, avocații domnului Abdulrahim s-au adresat Comisiei, solicitând radierea numelui acestuia de pe lista în litigiu.

16 Prin Regulamentul (UE) nr. 36/2011 al Comisiei din 18 ianuarie 2011 de modificare pentru a 143-a oară a Regulamentului nr. 881/2002 (JO L 14, p. 11), mențiunea privind numele domnului Abdulrahim a fost înlăturată de pe lista în litigiu.

17 Printr-un act primit la grefă la 9 martie 2011, domnul Abdulrahim a formulat o cerere de acordare a unei asistențe judiciare suplimentare în temeiul articolului 94 din Regulamentul de procedură, în vederea continuării acțiunii. Această cerere a fost admisă în parte prin Ordonanța președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 10 iunie 2011.

18 Prin scrisoarea primită la grefă la 27 iulie 2011, Comisia a comunicat Tribunalului o copie a Regulamentului nr. 36/2011.

19 Prin scrisoarea grefei din 17 noiembrie 2011, părțile au fost invitate să se pronunțe în scris asupra consecințelor care rezultă, având în vedere în special obiectul acțiunii, din adoptarea Regulamentului nr. 36/2011. Acestea au dat curs solicitării respective în termenele stabilite.

20 Prin Ordonanța din 28 februarie 2012 (denumită în continuare „ordonanța de nepronunțare"), Tribunalul (Camera a doua) a decis că nu mai este necesar să se pronunțe asupra cererii de anulare, fără să mai fie necesar, prin urmare, să se pronunțe în prealabil asupra admisibilității sale. În ceea ce privește cererea de despăgubiri, Tribunalul a respins-o ca fiind, în orice caz, vădit nefondată. De asemenea, Tribunalul, pe de o parte a repartizat sarcina cheltuielilor de judecată aferente cererii de anulare și, pe de altă parte, l-a obligat pe domnul Abdulrahim la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente cererii de despăgubiri.

21 Prin cererea introdusă la grefa Curții la 13 mai 2012, domnul Abdulrahim a formulat recurs împotriva ordonanței de nepronunțare.

22 Prin Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia (C-239/12 P, denumită în continuare „hotărârea de trimitere"), Curtea a anulat ordonanța de nepronunțare în măsura în care prin aceasta s-a statuat că nu mai era necesară pronunțarea asupra acțiunii în anulare și a trimis cauza spre rejudecare Tribunalului pentru ca acesta să se pronunțe din nou asupra acțiunii în anulare formulate de domnul Abdulrahim, dispunând soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul. Curtea a considerat, în esență, că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a concluzionat că domnul Abdulrahim și-a pierdut interesul de a exercita acțiunea în anulare în urma adoptării Regulamentului nr. 36/2011.

Procedura și concluziile părților după trimiterea spre rejudecare

23 Cauza a fost repartizată Camerei a doua a Tribunalului. Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată de la începutul noului an judiciar, judecătorul raportor a fost repartizat în Camera a treia și, prin urmare, cauza de față a fost atribuită acestei camere.

24 În conformitate cu articolul 119 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, părțile au depus memorii de observații scrise.

25 În observațiile depuse la grefa Tribunalului la 13 august 2013, domnul Abdulrahim solicită Tribunalului:

— anularea Regulamentului nr. 1330/2008 în măsura în care acesta îl vizează;

— rambursarea cheltuielilor de judecată aferente procedurii în fața Tribunalului, atât înainte, cât și după trimiterea spre rejudecare dispusă de Curte, și, în orice caz, a celor aferente procedurii în fața Curții.

26 În observațiile depuse la grefa Tribunalului la 30 septembrie 2013, Consiliul solicită Tribunalului respingerea acțiunii în anulare ca inadmisibilă și obligarea domnului Abdulrahim la plata cheltuielilor de judecată.

27 În observațiile depuse la grefa Tribunalului la 27 septembrie 2013, Comisia solicită Tribunalului declararea acțiunii în anulare drept inadmisibilă și obligarea domnului Abdulrahim la plata cheltuielilor de judecată.

28 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a treia) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură, a invitat pârâtele să prezinte, dacă este cazul, toate informațiile și toate elementele de

probă, confidențiale sau neconfidențiale, de care aceste instituții ar putea dispune referitor la faptele prezentate în expunerea de motive a Comitetului pentru sancțiuni și pe care le consideră pertinente în vederea controlului jurisdicțional care urmează a fi exercitat de Tribunal în condițiile și în limitele stabilite de Curte prin Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, denumită în continuare „Hotărârea Kadi II”). Acestea au dat curs respectivei invitații în termenele stabilite.

29 Pledoariile părților și răspunsurile lor la întrebările Tribunalului au fost ascultate în ședința din 4 februarie 2014, în urma căreia procedura orală a fost închisă și cauza a rămas în pronunțare.

În fapt

30 Domnul Abdulrahim arată că este cetățean al Regatului Unit născut în Libia și că a fost inclus, mai întâi, pe lista Comitetului pentru sancțiuni, iar ulterior, pe lista în litigiu, în calitate de persoană suspectată de susținerea terorismului, la cererea Regatului Unit. Această includere ar fi fost inițial motivată într-o scrisoare a FCO datată 5 noiembrie 2008 prin împrejurarea că este membru al Libyan Islamic Fighting Group (denumit în continuare „LIFG”), că această entitate are legături cu Al-Qaida și că îndeplinește, prin urmare, criteriile de desemnare de către Comitetul pentru sancțiuni. Din data de 4 noiembrie 2009, însă, FCO s-ar fi implicat activ pentru obținerea radierii numelui său de pe lista Comitetului pentru sancțiuni.

31 Domnul Abdulrahim arată, pe de altă parte, că nu a făcut niciodată obiectul vreunei urmăriri penale în Regatul Unit sau în altă parte în legătură cu pretinsa sa implicare în rețeaua Al-Qaida sau în terorism. Prin urmare, nu ar fi fost niciodată pus în situația să își dovedească nevinovăția.

În drept

Cu privire la întinderea prezentei acțiuni după trimiterea cauzei spre rejudecare dispusă de Curte

32 Astfel cum arată în mod întemeiat Consiliul, decizia Tribunalului referitoare la cererea de despăgubiri și la cheltuielile de judecată efectuate în legătură cu această cerere, cuprinsă în ordonanța de nepronunțare, nu a fost atacată cu recurs și, în consecință, a dobândit putere de lucru judecat. Prin urmare, nu mai rămâne de statuat decât asupra cererii de anulare.

Cu privire la admisibilitatea acțiunii

33 În speță, este cert că termenul de două luni de formulare a acțiunii prevăzut la articolul 230 al cincilea paragraf CE, astfel cum a fost calculat de părți de la sfârșitul celei de a paisprezecea zile de la data publicării Regulamentului nr. 1330/2008 în Jurnalul Oficial, în conformitate cu articolul 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, și prelungit cu termenul invariabil pentru considerente de distanță de zece zile prevăzut la articolul 102 alineatul (2) din acest regulament, expira la 16 martie 2009.

34 Este de asemenea cert că o copie a cererii introductive, semnată, și a anexelor la aceasta a fost primită la grefă prin fax la 16 martie 2009, că copiile certificate pentru conformitate cu originalul ale acestei cereri au fost primite la grefă la 26 martie 2009, împreună cu un exemplar al acesteia care purta o semnătură nouă, diferită de semnătura de pe copia primită prin fax, și că originalul semnat al cererii introductive a fost primit la grefă abia la 15 aprilie 2009, respectiv după expirarea termenului de zece zile de la trimiterea prin fax prevăzut la articolul 43 alineatul (6) din Regulamentul de procedură.

35 Rezultă că acțiunea a fost formulată în afara termenului prevăzut de aceste dispoziții.

36 Acțiunea este de asemenea formulată în afara termenului dacă, în loc să fie calculat de la data publicării Regulamentului nr. 1330/2008 în Jurnalul Oficial, la 23 decembrie 2008, cum au procedat părțile în înscrisurile lor, acesta este calculat de la data comunicării publicate în atenția persoanelor interesate în Jurnalul Oficial, la 30 decembrie 2008 (a se vedea punctul 4 de mai sus), astfel cum a statuat Curtea în Hotărârea din 23 aprilie 2013, Gbagbo și alții/Consiliul (C-478/11 P-C-482/11 P, punctele 53-59).

37 Din elementele dosarului și din explicațiile domnului Abdulrahim cuprinse în special într-o scrisoare adresată grefei la 8 mai 2009, susținute cu documente justificative anexate la aceasta, reiese, însă, că avocații lui s-au adresat unui serviciu de curierat poștal dependent de operatorul poștal tradițional din Regatul Unit (denumit în continuare „serviciul de curierat poștal”) la 16 martie 2009, în jurul orei 17, în vederea expedierii originalului semnat al cererii introductive și a copiilor certificate pentru conformitate cu originalul la grefa Tribunalului din Luxemburg. Adresa poștală a grefei este corect menționată pe plicul serviciului de curierat poștal utilizat cu acea ocazie, iar prețul serviciului, respectiv 37,29 lire sterline (GBP), a fost achitat în mod corespunzător.

38 La 25 martie 2009, înștiințați de grefă printr-un apel telefonic că aceasta nu a primit încă documentele astfel încredințate serviciului de curierat poștal, avocații domnului Abdulrahim au trimis grefei alte copii certificate pentru conformitate cu originalul ale cererii introductive, în aceeași zi, prin intermediul serviciului de curierat internațional DHL. Cu aceeași ocazie, ei au trimis grefei un exemplar al cererii introductive purtând o nouă semnătură originală, diferită însă de semnătura de pe original. Aceste documente au fost primite la grefă la 26 martie 2009.

39 Ulterior a reieșit că, dintr-un motiv inexplicabil, serviciul de curierat poștal nu a efectuat expedierea documentelor respective, care au fost restituite avocaților domnului Abdulrahim, fără vreo altă explicație, la 14 aprilie 2009. Astfel, în aceeași zi, aceștia s-au adresat din nou DHL, care a expediat originalul semnat al cererii introductive la grefă, chiar în ziua următoare.

40 Președintele Camerei a șaptea a Tribunalului a apreciat, în ordonanța sa de acordare a asistenței judiciare din 26 octombrie 2009, citată anterior, că nu este exclus ca aceste elemente și explicații să stabilească existența unui caz fortuit sau de forță majoră, în sensul articolului 45 din Statutul Curții de Justiție, sau a unei erori scuzabile care l-a împiedicat pe domnul Abdulrahim să depună originalul semnat al cererii introductive la grefă în termenul de zece zile de la trimiterea copiei acestui original prin fax, termen prevăzut la articolul 43 alineatul (6) din Regulamentul de procedură.

41 Consiliul și Comisia susțin însă că împrejurările invocate de domnul Abdulrahim nu pot fi considerate împrejurări excepționale, de caz fortuit sau de forță majoră, în sensul articolului 45 al doilea paragraf din Statutul Curții și al jurisprudenței constante.

42 În primul rând, domnul Abdulrahim ar fi ales să utilizeze opțiunea cea mai puțin fiabilă a serviciului de curierat poștal, în ceea ce privește termenele de livrare și posibilitățile de urmărire a expedierii. Chitanța atașată la scrisoarea avocaților săi din 8 mai 2009 ar indica astfel că serviciul ales era un serviciu fără posibilitatea urmăririi expedierilor. În plus, potrivit site-ului internet al serviciului de curierat poștal, acest serviciu ar avea termene de livrare de cel puțin patru zile, în timp ce celelalte două servicii propuse de această societate ar propune urmărirea expedierilor și ar beneficia de termene de livrare de una până la trei zile.

43 În al doilea rând, domnul Abdulrahim nu ar fi verificat la grefă dacă originalul cererii introductive a fost depus în termen. El nu ar fi reacționat decât după ce a primit un apel telefonic de la grefă. Or, în acel moment, respectiv cu o zi înainte de expirarea termenului, ar fi fost deja prea târziu pentru a recupera originalul cererii introductive de la serviciul de curierat poștal și pentru a-l retrimite Tribunalului în termen.

44 În aceste împrejurări, domnul Abdulrahim nu poate, potrivit Comisiei, să se întemeieze pe nefuncționarea sau pe funcționarea necorespunzătoare a serviciului poștal pentru a nu-i fi aplicată decăderea din termenul de introducere a acțiunii.

45 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 45 din Statutul Curții se aplică în cazul unor dificultăți neobișnuite, independente de voința persoanei și care apar ca fiind inevitabile, în pofida faptului că au fost depuse toate diligențele (Hotărârea Curții din 9 februarie 1984, Acciaierie e Ferriere Busseni/Comisia, 284/82, Rec., p. 557, punctul 11, Hotărârea din 26 noiembrie 1985, Cockerill-Sambre/Comisia, 42/85, Rec., p. 3749, punctul 10, și Ordonanța Curții din 8 noiembrie 2007, Belgia/Comisia, C-242/07 P, Rep., p. I-9757, punctele 16 și 17). Curtea a amintit recent că îi revine persoanei interesate sarcina să dovedească, pe de o parte, că împrejurări neobișnuite, imprevizibile și care îi sunt străine au avut drept consecință imposibilitatea acesteia de a respecta termenul de introducere a acțiunii prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE și, pe de altă parte, că nu se putea proteja de consecințele împrejurărilor menționate luând măsuri adecvate, fără a accepta sacrificii excesive (Hotărârea Gbagbo și alții/Consiliul, citată anterior, punctul 72). În special, operatorul trebuie să supravegheze cu atenție desfășurarea procedurii inițiate și, mai ales, să dea dovadă de diligență în vederea respectării termenelor prevăzute (Hotărârea Curții din 22 septembrie 2011, Bell & Ross/OAPI, C-426/10 P, Rep., p. I-8849, punctul 48 și jurisprudența citată).

46 În speță, din faptele și împrejurările relatate la punctele 37-39 de mai sus, precum și din elementele dosarului reiese că avocații domnului Abdulrahim au făcut dovada diligenței impuse și în special că s-au conformat în mod riguros punctului 7 din Instrucțiunile practice pentru părți, potrivit căruia originalul semnat al cererii introductive trebuie expediat „fără întârziere, imediat după transmiterea copiei [prin fax]”. Astfel, originalul semnat al cererii introductive a fost încredințat serviciului de curierat poștal la 16 martie 2009, respectiv în aceeași zi cu transmiterea copiei prin fax.

47 Tribunalul apreciază, pe de altă parte, că acești avocați se puteau aștepta în mod rezonabil ca respectivul original semnat să fie primit la grefă într-un termen mai mic decât cel de zece zile de care dispuneau pentru a proceda astfel, începând cu data de 16 martie 2009. Astfel, s-au adresat în acest scop unui serviciu considerat fiabil, dependent de operatorul poștal tradițional din Regatul Unit. De altfel, serviciul de curierat poștal indică pe site-ul său internet că asigură în mod normal livrarea corespondenței cu destinația Luxemburg în cadrul serviciului său standard, care este cel la care au apelat avocații domnului Abdulrahim, într-un termen de patru până la șase zile, respectiv un termen cu mult mai mic decât cele zece zile de care aceștia dispuneau, lăsându-le o marjă de siguranță confortabilă.

48 Desigur, astfel cum arată Comisia și Consiliul, serviciul de curierat poștal propune alte două servicii de curierat internațional, substanțial mai oneroase, care asigură în mod normal livrarea unei astfel de corespondențe într-un termen cuprins între două și trei zile și care permit, în plus, urmărirea expedierii (tracking).

49 Nu se poate însă impune unui reclamant, *a fortiori* atunci când acesta beneficiază precum în speță de asistență judiciară, să aleagă cel mai oneros dintre serviciile de curierat internațional propuse de un operator poștal, atunci când un serviciu mai puțin oneros propus de același operator pare, în principiu, în măsură să asigure expedierea originalului semnat al cererii introductive la grefă în termenul prevăzut.

50 În ceea ce privește împrejurarea că avocații domnului Abdulrahim nu s-au asigurat, contactând grefa, de buna primire de către aceasta a originalului semnat al cererii introductive, ea nu este determinantă din perspectiva jurisprudenței, care nu impune în mod specific îndeplinirea unui astfel de demers, cu atât mai mult cu cât termenele sunt, în principiu, destinate să fie utilizate până la capăt (Hotărârea Curții din 19 aprilie 1988, Inter-Kom, 71/87, Rec., p. 1979, punctul 20, și Hotărârea Tribunalului din 20 iunie 2006, Grecia/Comisia, T-251/04, nepublicată în Recueil, punctul 53).

51 În orice caz, odată ce originalul semnat al cererii introductive a fost încredințat acestui serviciu, avocații domnului Abdulrahim nu mai puteau face nimic pentru a remedia funcționarea necorespunzătoare a serviciului de curierat poștal, întrucât originalul respectiv se „pierduse” tocmai din cauza acestei funcționări necorespunzătoare și, prin urmare, nu mai putea fi recuperat de aceștia, indiferent de diligența și de eforturile depuse, în vederea transmiterii sale la grefă printr-un alt mijloc.

52 Mai concret, la data de 25 martie 2009, la fel ca în zilele imediat precedente, deși nu voiau să se mulțumească să aștepte sperând că serviciul de curierat poștal va găsi și va expedia în timp util originalul pierdut, avocații domnului Abdulrahim nu dispuneau în realitate decât de un singur „expedient” pentru a încerca să remedieze funcționarea necorespunzătoare a serviciului de curierat poștal, și anume, să trimită direct la grefă un exemplar al cererii introductive care să poarte o nouă semnătură originală și care să înlocuiască originalul pierdut. Chiar acesta este demersul pe care l–au adoptat, astfel cum au arătat în ședință.

53 Tribunalul consideră că, în aceste împrejurări, avocații domnului Abdulrahim au depus toate diligențele pentru a încerca să remedieze pierderea fortuită a originalului semnat al cererii introductive și să respecte în acest mod termenele prevăzute.

54 Astfel, împrejurările care întrunesc, potrivit jurisprudenței, elementele constitutive ale cazului fortuit sunt reunite în speță, depășirea termenului de formulare a acțiunii fiind imputabilă integral și exclusiv nefuncționării sau funcționării necorespunzătoare, inexplicabile, a serviciului poștal, care nu era previzibilă în mod normal, și pentru remedierea căreia s-au depus toate diligențele.

55 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie și susținută de Consiliu trebuie respinsă.

Cu privire la admisibilitatea observațiilor scrise depuse de domnul Abdulrahim după trimiterea spre rejudecare

56 Consiliul arată că observațiile formulate de domnul Abdulrahim cu privire la continuarea procedurii au fost transmise Tribunalului prin poșta electronică la 26 iulie 2013, în timp ce, în opinia sa, originalul semnat al acestor observații a fost depus după expirarea termenului de zece zile stabilit la articolul 43 alineatul (6) din Regulamentul de procedură. Data considerată cea a depunerii acestor observații ar fi, în consecință, data de 13 august 2013. Consiliul apreciază, prin urmare, că aceste observații sunt inadmisibile, întrucât au fost depuse după expirarea termenului de două luni prevăzut la articolul 119 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul de procedură.

57 În această privință, Consiliul pleacă de la premisa că acest termen de două luni de la data notificării hotărârii de trimitere spre rejudecare persoanei în cauză, prelungit cu termenul invariabil pentru considerente de distanță de zece zile, expirase deja la data din 13 august 2013.

58 Or, din datele care figurează la dosarul procedurii reiese că acest termen expira în realitate în aceeași zi, la 13 august 2013. Astfel, notificarea hotărârii de trimitere spre rejudecare domnului Abdulrahim a fost efectuată prin transmiterea către acesta a hotărârii respective, prin scrisoare recomandată, la poșta de la care a ridicat-o la 3 iunie 2013. Astfel, termenul de la articolul 119 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul de procedură, prelungit cu termenul invariabil pentru considerente de distanță de zece zile, a expirat la 13 august 2013.

59 În consecință, observațiile scrise formulate de domnul Abdulrahim au fost depuse la grefă în ultima zi a acestui termen și nu este necesar să fie respinse ca inadmisibile.

Cu privire la fondul acțiunii în anulare

60 Din punct de vedere formal, domnul Abdulrahim invocă patru motive în susținerea acțiunii sale în anulare. Primul este întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat. Al doilea este întemeiat pe încălcarea dreptului său la un control jurisdicțional efectiv și/sau a dreptului la un proces echitabil, astfel cum sunt protejate la articolele 6 și 13 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (CEDO) și proclamate la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Al treilea este întemeiat pe încălcarea dreptului său la exercitarea netulburată a posesiei și a dreptului său de proprietate. Al patrulea este întemeiat pe încălcarea dreptului la respectarea vieții private și de familie.

61 Din punct de vedere substanțial, Curtea a arătat, de asemenea, la punctul 75 din hotărârea de trimitere spre rejudecare că domnul Abdulrahim nu a invocat numai motive întemeiate pe încălcarea dreptului la apărare, ci „contesta și faptul că avusese legătură cu Al-Qaida” și că el „susținea că includerea sa pe lista în litigiu avusese loc pentru simplul motiv că făcea parte dintr-o comunitate de refugiați libieni dintre care, potrivit autorităților din Regatul Unit, unii ar fi fost implicați în activități teroriste”.

62 Or, în ceea ce privește procedura jurisdicțională, în Hotărârea Kadi II (punctul 119), Curtea a statuat că, în caz de contestare de către persoana vizată a legalității deciziei de includere sau de menținere a numelui său pe lista în litigiu, instanța Uniunii trebuie în special, în cadrul controlului jurisdicțional al legalității motivelor pe care se întemeiază o astfel de decizie, să se asigure că acea decizie se întemeiază pe o bază factuală suficient de solidă. Aceasta presupune verificarea faptelor invocate în expunerea de motive pe care se bazează decizia menționată, astfel încât controlul jurisdicțional să nu se limiteze la aprecierea verosimilității abstracte a motivelor invocate, ci să privească aspectul dacă respectivele motive – sau cel puțin unul dintre ele, considerat suficient în sine pentru susținerea deciziei în cauză – sunt întemeiate.

63 În acest scop, instanța Uniunii are sarcina să procedeze la această examinare solicitând, dacă este cazul, autorității competente a Uniunii să prezinte informațiile sau elementele de probă, confidențiale sau neconfidențiale, relevante pentru efectuarea unei asemenea examinări (Hotărârea Kadi II, punctul 120; a se vedea de asemenea prin analogie Hotărârea Curții din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, punctul 59). Tribunalul a adoptat măsura de organizare a procedurii descrise la punctul 28 de mai sus tocmai pentru a se conforma, în speță, acestor modalități prevăzute de Curte pentru controlul jurisdicțional ce revine instanței Uniunii.

64 Astfel, în caz de contestare, autoritatea competentă a Uniunii este cea care are sarcina să demonstreze temeinicia motivelor reținute împotriva persoanei vizate, aceasta din urmă neavând obligația să facă dovada negativă a netemeiniciei motivelor menționate (Hotărârea Kadi II, punctul 121).

65 În acest scop, autoritatea menționată nu este obligată să prezinte instanței Uniunii toate informațiile și toate elementele de probă inerente motivelor invocate în expunerea furnizată de Comitetul pentru sancțiuni. Se impune totuși ca informațiile sau elementele pe care le prezintă să susțină motivele reținute împotriva persoanei vizate (Hotărârea Kadi II, punctul 122).

66 În cazul în care autoritatea competentă a Uniunii se află în imposibilitatea de a da curs cererii instanței Uniunii, aceasta din urmă trebuie să se bazeze doar pe elementele care i-au fost comunicate, și anume, în speță, pe indicațiile cuprinse în expunerea de motive furnizată de Comitetul pentru sancțiuni, pe observațiile și pe elementele dezincriminatoare prezentate de persoana vizată, precum și pe răspunsul dat de autoritatea competentă a Uniunii la aceste observații. Dacă aceste elemente nu permit să se constate temeinicia unui motiv, atunci instanța Uniunii nu îl ia în considerare ca temei al respectivei decizii de includere sau de menținere a includerii în cauză (Hotărârea Kadi II, punctul 123).

67 În cazul în care, dimpotrivă, autoritatea competentă a Uniunii furnizează informații sau elemente de probă pertinente, instanța Uniunii trebuie să verifice exactitatea materială a faptelor invocate prin prisma acestor informații sau elemente de probă și să aprecieze forța probantă a acestora din urmă în funcție de împrejurările speței și în lumina eventualelor observații formulate în legătură cu acestea, în special de persoana vizată (Hotărârea Kadi II, punctul 124), punând în aplicare, dacă este cazul, tehnici care să permită concilierea, pe de o parte, a considerațiilor legitime legate de securitate în privința naturii și a surselor de informații de care s-a ținut seama în vederea adoptării actului vizat și, pe de altă parte, a necesității de a garanta justițiabilului în suficientă măsură respectarea drepturilor sale procedurale, potrivit căii de urmat indicate de Curte la punctele 125-129 din Hotărârea Kadi II.

68 Având în vedere natura preventivă a măsurilor restrictive în discuție, dacă, în cadrul controlului legalității actului atacat, astfel cum a fost definit la punctele 117-129 din Hotărârea Kadi II, instanța Uniunii consideră că cel puțin unul dintre motivele menționate în expunerea de motive furnizată de Comitetul pentru sancțiuni este suficient de precis și de concret, că este întemeiat și că reprezintă prin el însuși un temei suficient pentru susținerea acelui act, împrejurarea că alte motive dintre cele în cauză nu ar îndeplini aceste condiții nu poate justifica anularea actului menționat. În ipoteza contrară, instanța Uniunii va proceda la anularea actului atacat (Hotărârea Kadi II, punctul 130).

69 Din elementele de analiză care precedă rezultă că respectarea dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă impune, pe de o parte, ca autoritatea competentă a Uniunii să îi comunice persoanei vizate expunerea de motive furnizată de Comitetul pentru sancțiuni pe care se întemeiază decizia de includere sau de menținere a numelui persoanei menționate pe lista în litigiu, să îi permită acesteia să își expună în mod util observațiile cu privire la acest subiect și să examineze, cu atenție și cu imparțialitate, temeinicia motivelor invocate în lumina observațiilor formulate și a eventualelor elemente de probă dezincriminatoare prezentate de această persoană (Hotărârea Kadi II, punctul 135).

70 Respectarea drepturilor menționate implică, pe de altă parte, ca, în caz de contestare în justiție, instanța Uniunii să controleze în special dacă motivele invocate în expunerea de motive furnizată de Comitetul pentru sancțiuni sunt suficient de precise și de concrete, precum și, dacă este cazul, dacă materialitatea faptelor care corespund motivului vizat a fost dovedită în lumina elementelor care au fost comunicate (Hotărârea Kadi II, punctul 136).

71 În schimb, împrejurarea că autoritatea competentă a Uniunii nu a permis accesul persoanei vizate și, ulterior, al instanței Uniunii la informații sau la elemente de probă care se află în posesia exclusivă a Comitetului pentru sancțiuni sau a statului membru al Organizației Națiunilor Unite (ONU) vizat și care sunt aferente expunerii de motive pe care se întemeiază decizia în cauză nu poate, ca atare, să stea la baza constatării încălcării acestor drepturi. Cu toate acestea, într-o asemenea situație, instanța Uniunii, care este chemată să controleze temeinicia factuală a motivelor cuprinse în expunerea furnizată de Comitetul pentru sancțiuni ținând seama de observațiile și de eventualele elemente dezincriminatoare prezentate de persoana vizată, precum și de răspunsul dat de autoritatea competentă a Uniunii la aceste observații, nu va dispune de informații suplimentare sau de elemente de probă. În consecință, dacă se află în imposibilitatea de a constata temeinicia acestor motive, acestea din urmă nu pot servi drept temei pentru decizia de includere atacată (Hotărârea Kadi II, punctul 137).

72 În speță, pentru motivele cuprinse în expunerea de motive, astfel cum au fost comunicate de Comitetul pentru sancțiuni (a se vedea punctul 6 de mai sus), domnului Abdulrahim i se impută, în esență, „implicarea sa conștientă într-o entitate care s-a asociat Al-Qaida și activităților teroriste ale acesteia”, și anume, LIFG. Mai concret, domnului Abdulrahim i se impută, în primul rând, ocuparea de funcții înalte în cadrul LIFG, în al doilea rând, faptul că a rămas în strânsă legătură cu înalți responsabili ai LIFG din Regatul Unit, în al treilea rând, faptul că este un asociat apropiat al directorilor agenției umanitare SANABEL, în al patrulea rând, faptul că se află în strânsă legătură cu domnii Ghuma Abd'rabbah, Tahir Nassuf și Abdulbaqi Mohammed Khaled și, în al cincilea rând, faptul că îl are ca asociat apropiat pe domnul Ismail Kamoka.

73 În ceea ce privește, în primul rând, motivul de ordin general astfel invocat împotriva domnului Abdulrahim, acesta se întemeiază pe dubla premisă comună, enunțată în mod explicit în expunerea de motive, potrivit căreia, pe de o parte, domnul Abdulrahim ar fi fost „implicat” în LIFG și, pe de altă parte, LIFG mai întâi s-ar fi asociat cu Al-Qaida, iar ulterior ar fi fuzionat cu această organizație, astfel încât toți membrii și asociații săi ar îndeplini criteriile de desemnare de către Comitetul pentru sancțiuni ca persoane aflate în legătură cu Al-Qaida. Pretinsa legătură pe care domnul Abdulrahim ar fi întreținut-o cu Al-Qaida este astfel întemeiată exclusiv pe legăturile sale cu LIFG, pe de o parte, și pe ralierea LIFG la Al-Qaida, cu care ar fi fuzionat oficial în noiembrie 2007, pe de altă parte.

74 Or, această dublă premisă nu pare să fie ferm stabilită și întemeiată, iar aceasta nu numai din perspectiva contraargumentelor circumstanțiate ale domnului Abdulrahim, ci și a constatărilor de fapt efectuate în mod suveran de instanțele engleze competente în cadrul deciziilor prezentate de domnul Abdulrahim și depuse la dosar.

75 În ceea ce privește fondul acestor contraargumente, se impune luarea în considerare în special a declarației scrise („witness statement”) a domnului Abdulrahim, datată 13 martie 2009 (anexa 11 la cererea introductivă), a scrisorii avocaților săi adresate Comisiei la 19 august 2009 ca răspuns la expunerea de motive (anexa 4 la replica Consiliului) și a scrisorii avocaților săi, adresată Comisiei la 16 aprilie 2010, redactată în cadrul procedurii de reexaminare a cazului domnului Abdulrahim (anexa 1 la observațiile formulate de domnul Abdulrahim după trimiterea spre rejudecare).

76 În această privință, domnul Abdulrahim susține, în esență, că nu a fost niciodată asociat cu Al-Qaida, cu Osama ben Laden sau cu rețeaua talibanilor și că nu a fost asociat în niciun fel cu activități teroriste. În privința pretinsei sale implicări în Al-Qaida, arată mai concret că a fugit din Libia, întrucât se opunea regimului colonelului Kadhafi și că viața îi era în pericol, motiv pentru care a obținut drept de azil în Regatul Unit. Afirmă că s-a alăturat LIFG în anul 1996, întrucât acesta se opunea colonelului Kadhafi și promova islamul, însă adaugă că a încetat să mai fie implicat în vreun fel în cadrul acestuia începând cu sfârșitul anului 2000-începutul anului 2001. În ceea ce privește pretinsa asociere a LIFG cu Al-Qaida, arată că doar o parte din „gruparea afgană din cadrul LIFG” s-a alăturat Al-Qaida, în anul 2007, fapt care ar fi fost confirmat de Ayman Al-Zawahiri însuși într-un interviu, la 17 aprilie 2008. Se declară dispus, în cazul în care Tribunalul consideră necesar, să cheme martori care să îi confirme declarațiile, precum și să prezinte opinia unui expert privind organizarea și activitățile LIFG și situația din Libia.

77 În lipsa oricăror alte informații sau elemente de probă prezentate de instituțiile pârâte care să susțină afirmația referitoare la aderarea domnului Abdulrahim la LIFG, aceasta nu pare astfel probată la un standard juridic corespunzător decât pentru perioada cuprinsă între 1996 și sfârșitul anului 2000-începutul anului 2001, respectiv pentru o perioadă care nu este vizată în mod expres de afirmația privind asocierea LIFG cu Al-Qaida, și cu atât mai puțin de cea privind o fuziune a acestor două entități, în noiembrie 2007. Se impune să se arate, în această privință, că, potrivit afirmațiilor domnului Abdulrahim, acesta nu mai era membru al LIFG de aproape un an atunci când a fost adăugat pe lista Comitetului pentru sancțiuni, la 6 octombrie 2001. De asemenea, se impune să se arate distanța temporală care separă perioada dovedită de aderare a domnului Abdulrahim la LIFG, din 1996 până la sfârșitul anului 2000-începutul anului 2001, de data includerii sale pe lista în litigiu, la 22 decembrie 2008 (a se vedea în acest sens Hotărârea Kadi II, punctul 156).

78 În măsura în care anumite decizii ale instanțelor engleze competente, depuse la dosar de domnul Abdulrahim, conțin unele aprecieri pertinente cu privire la LIFG și la membrii săi, se impune să se țină seama și de acestea: hotărârea din 27 aprilie 2007, DD and AS v. Secretary of State for the Home Department SC/50/2005 and SC/42/2005, pronunțată de Special Immigration Appeal Commission (SIAC), hotărârea din 14 noiembrie 2008, AU and Others v. Secretary of State of the Home Department [2008] EWHC 2789 (Admin), pronunțată de High Court of Justice (Queen’s Bench

Division, Administrative Court), și hotărârea din 30 aprilie 2009, AV v. Secretary of State for the Home Department [2009] EWHC 902 (Admin), pronunțată de High Court of Justice (Queen's Bench Division, Administrative Court) (anexele 3, 4 și, respectiv, 5 la replica dată Comisiei).

79 Pe de o parte, aceste decizii confirmă, în esență, că, cel puțin până în martie 2004, LIFG nu era considerată de serviciile de securitate din Regatul Unit ca reprezentând o amenințare pentru securitatea națională, principalul său obiectiv fiind la acel moment răsturnarea guvernului libian. Astfel, hotărârea SIAC indică în special că LIFG nu a fost interzisă ca organizație teroristă în Statele Unite decât în anul 2004, iar în Regatul Unit la 14 octombrie 2005.

80 Pe de altă parte, din aceste decizii reiese, în esență, că, potrivit instanțelor engleze competente, chiar după 2001 și până în anul 2007 și ulterior, nu toți membrii LIFG s-au asociat sau au aderat la Al-Qaida, ci doar o parte din aceștia. Instanțele menționate au refuzat, astfel, să declare că faptul că o persoană are legături cu LIFG demonstrează în mod automat că persoana respectivă are o legătură cu Al-Qaida. Demersul adoptat de aceste instanțe a constat mai degrabă în a afirma că este posibil ca anumiți membri ai LIFG să se fi raliat la Al-Qaida sau să aibă legături cu aceasta, în timp ce alții au rămas exclusiv concentrați asupra Libiei. Se impune, prin urmare, în opinia acestora, examinarea de la caz la caz a legăturilor cu Al-Qaida, prin prisma acțiunilor concrete ale fiecăreia dintre persoanele în cauză.

81 Trebuie arătat că două dintre aceste trei decizii sunt anterioare includerii numelui domnului Abdulrahim pe lista în litigiu.

82 În aceste condiții, simplul fapt necontestat al aderării domnului Abdulrahim la LIFG, în perioada în care recunoaște că a fost membru al acesteia, nu era de natură să justifice adoptarea, la nivelul Uniunii, a unor măsuri restrictive în privința sa ca persoană care are legături cu Al-Qaida.

83 În ceea ce privește, în al doilea rând, motivele mai specifice invocate împotriva domnului Abdulrahim în rezumatul motivelor furnizat de Comitetul pentru sancțiuni și preluate în expunerea de motive, fie nu sunt suficient de precise și de concrete pentru a răspunde cerințelor inerente obligației de motivare și controlului jurisdicțional efectiv, fie, și în orice caz, nu sunt susținute de nicio informație și de niciun element de probă care să permită stabilirea temeiniciei factuale, în condițiile în care sunt contestate punct cu punct, în mod serios și circumstanțiat, de domnul Abdulrahim.

84 Astfel, în ceea ce privește primul motiv specific invocat în expunerea de motive și rezumat la punctul 72 de mai sus, nu s-a prezentat nicio informație și niciun element de probă care să susțină afirmația pe care se întemeiază, deși domnul Abdulrahim a negat că ar fi „ocupat funcții înalte în cadrul LIFG".

85 În ceea ce privește cel de al doilea motiv specific invocat în expunerea de motive și rezumat la punctul 72 de mai sus, afirmația potrivit căreia domnul Abdulrahim ar fi „rămas în strânsă legătură cu înalți responsabili ai LIFG din Regatul Unit" este insuficient de precisă și de concretă, dat fiind că nu conține nicio indicație cu privire la identitatea persoanelor în cauză și nici cu privire la natura acestor „legături strânse". În orice caz, ea nu este probată la un standard juridic corespunzător prin raportare la explicațiile circumstanțiate ale domnului Abdulrahim, astfel cum sunt rezumate la punctul 76 de mai sus.

86 În ceea ce privește cel de al treilea motiv specific invocat în expunerea de motive și rezumat la punctul 72 de mai sus, nu s-a prezentat nicio informație și niciun element de probă care să susțină afirmația pe care se întemeiază, deși domnul Abdulrahim a negat că ar fi un „asociat apropiat al directorilor agenției umanitare SANABEL".

87 În ceea ce privește cel de al patrulea motiv specific invocat în expunerea de motive și rezumat la punctul 72 de mai sus, potrivit căruia domnul Abdulrahim s-ar fi aflat „în strânsă legătură cu domnii Ghuma Abd'rabbah, Tahir Nassuf și Abdulbaqi Mohammed Khaled", domnul Abdulrahim a arătat în special, în declarația sa scrisă din 13 martie 2009 și în scrisoarea avocaților săi către Comisie din 19 august 2009, că îl cunoaște pe primul pur și simplu dintr-un context „social", ambii fiind originari din aceeași regiune din Libia, că a fost o singură dată la domiciliul celui de al doilea și l-a văzut pentru prima dată în anul 2003 sau în anul 2004 și că al treilea, care este socrul său, a fost de asemenea inclus din greșeală pe lista în litigiu, ca urmare a asocierii sale cu LIFG. În înscrisurile prezentate, domnul Abdulrahim a mai indicat că îi cunoaște pe mai mulți dintre membrii comunității libiene expatriate în Regatul Unit, întrucât aceasta este o comunitate mică, iar majoritatea refugiaților se cunosc și se ajută reciproc, însă că este imposibil să se știe dacă un membru al acestei comunități este sau nu este implicat în activități de terorism. În lipsa oricărei alte explicații circumstanțiate referitoare la aceste trei persoane, la natura legăturilor lor cu domnul Abdulrahim și la implicarea lor personală într-o activitate teroristă oarecare, al patrulea motiv specific nu este probat la un standard juridic corespunzător.

88 În ceea ce privește cel de al cincilea motiv specific invocat în expunerea de motive și rezumat la punctul 72 de mai sus, potrivit căruia domnul Abdulrahim l-ar fi avut „ca asociat apropiat pe domnul Ismail Kamoka", care și-ar fi recunoscut vinovăția în iunie 2007 în Regatul Unit, în urma unei acuzații privind participarea sa la o acțiune teroristă, domnul Abdulrahim a arătat în special, în declarația sa scrisă din 13 martie 2009 și în scrisoarea avocaților săi către Comisie din 19 august 2009, că l-a întâlnit pe domnul Kamoka în Arabia Saudită în timpul studiilor universitare, că acesta a venit să se refugieze în Regatul Unit cu aproximativ doi ani înaintea lui, că atunci s-au revăzut pentru ultima oară, cu doi ani sau doi ani și jumătate înainte, însă că nu are cunoștință de eventuale condamnări al căror obiect să fi fost acesta. Având în vedere aceste explicații circumstanțiate, faptul că domnul Abdulrahim ar fi fost un „asociat apropiat" al domnului Kamoka nu poate fi considerat probat la un standard juridic corespunzător. Prin urmare, nu se poate reține împotriva domnului Abdulrahim o eventuală condamnare a domnului Kamoka pentru o activitate teroristă, chiar presupunând că aceasta ar fi stabilită, în lipsa oricărei alte explicații referitoare la implicarea personală a domnului Abdulrahim într-o astfel de activitate. În consecință, al cincilea motiv specific nu este probat la un standard juridic corespunzător.

89 În speță, nicio informație din expunerea de motive nu permite, așadar, să se stabilească la un standard juridic corespunzător că domnul Abdulrahim avea o legătură materială cu Al-Qaida la data includerii sale pe lista în litigiu.

90 Documentele anexate la răspunsul Comisiei privind măsura de organizare a procedurii, depusă la grefă la 20 ianuarie 2014, nu permit, nici ele, să se constate temeinicia motivelor reținute împotriva domnului Abdulrahim. În fond, aceste documente sunt *a priori* lipsite de pertinență în măsura în care sunt, în marea majoritate, ulterioare atât includerii numelui domnului Abdulrahim pe lista Comitetului pentru sancțiuni, cât și adoptării Regulamentului nr. 1330/2008 și în măsura în care, astfel, nu au putut fi luate în considerare nici de Comitetul pentru sancțiuni, nici de Comisie, pentru a se aprecia oportunitatea înghețării fondurilor domnului Abdulrahim.

91 Mai concret, declarația scrisă („witness statement") a șefului departamentului antiterorist al FCO din 18 mai 2011 dată în fața High Court, în cauza The Queen on the application of Abdulbasit Abdulrahim v. Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs (anexa 1 la răspunsul Comisiei), arată, în esență, că decizia inițială a FCO de a propune includerea domnului Abdulrahim pe lista Comitetului pentru sancțiuni, în iulie 2008, era întemeiată în principal pe faptul că „funcționarii însărcinați cu dosarul credeau că există un dosar convingător potrivit căruia [domnul Abdulrahim] era membru al [LIFG]" și, în consecință, „asociat Al-Qaida" (punctul 21). Nicio informație și niciun element de probă nu vin însă să susțină această convingere, în timp ce expunerea de motive comunicată de Regatul Unit Comitetului pentru sancțiuni, în urma acestei decizii, pentru a justifica această includere, corespunde sub toate aspectele rezumatului motivelor furnizat de Comitetul pentru sancțiuni.

92 Anexa 2 la răspunsul Comisiei constă într-o transcriere a discursului lui Ayman Al-Zawahiri și al lui Abu Laith Al Libi din 3 noiembrie 2007, prin care se anunță fuziunea oficială dintre LIFG și Al-Qaida. Acest document este însă lipsit de pertinență în speță din perspectiva considerațiilor deja expuse în examinarea motivului de ordin general invocat împotriva domnului Abdulrahim (a se vedea punctele 73-82 de mai sus).

93 Anexa 3 la răspunsul Comisiei constă într-o scrisoare din 8 decembrie 2010, adresată de reprezentantul permanent al Regatului Unit președintelui Comitetului pentru sancțiuni, care expune în special motivele pentru care acest stat membru susținea cererea de radiere a domnului Abdulrahim de pe lista Comitetului pentru sancțiuni, însă care nu precizează motivele pentru care includerea sa pe această listă a fost considerată justificată în iulie 2008.

94 Anexa 4 la răspunsul Comisiei este o scrisoare a FCO din 18 ianuarie 2014 adresată Comisiei, care însoțește documentele atașate drept anexele 1, 2 și 3.

95 Anexele 5 și 6 la răspunsul Comisiei sunt articole de presă care menționează fuziunea dintre LIFG și Al-Qaida, în anul 2007. Acestea sunt lipsite de pertinență în speță din perspectiva considerațiilor deja prezentate în examinarea motivului de ordin general invocat împotriva domnului Abdulrahim (a se vedea punctele 73-82 de mai sus).

96 În sfârșit, anexele 7, 8 și 9 la răspunsul Comisiei sunt articole sau studii care constau, în esență, în generalități referitoare fie la LIFG, fie la Al-Qaida, fie la terorismul islamic din Regatul Unit și nu se referă sub niciun aspect la cazul particular al domnului Abdulrahim.

97 Din analiza care precedă și din singurele elemente din dosar de care dispune Tribunalul reiese că niciuna dintre alegațiile formulate împotriva domnului Abdulrahim în expunerea furnizată de Comitetul pentru sancțiuni nu era de natură să justifice adoptarea, la nivelul Uniunii, a unor măsuri restrictive împotriva acestuia, fie din cauza unei motivări insuficiente, fie din cauza lipsei de informații sau de elemente de probă care să susțină motivul vizat în fața contestărilor circumstanțiate ale persoanei vizate (a se vedea în acest sens Hotărârea Kadi II punctul 163).

98 În aceste condiții, Regulamentul nr. 1330/2008 nu poate decât să fie anulat, pentru motivele de drept enunțate la punctul anterior (a se vedea în acest sens Hotărârea Kadi II, punctul 164), fără a fi astfel necesară pronunțarea asupra celorlalte motive, obiecțiuni și argumente formulate de domnul Abdulrahim.

Cu privire la cheltuielile de judecată

99 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Consiliul și Comisia au căzut în pretenții, este necesar să fie obligate la plata cheltuielilor de judecată efectuate în legătură cu acțiunea în anulare, inclusiv a celor efectuate în procedura de recurs în fața Curții, în conformitate cu concluziile domnului Abdulrahim.

100 Conform articolului 97 alineatul (3) din același regulament, întrucât domnului Abdulrahim i s-a admis cererea de acordare a asistenței judiciare și întrucât Tribunalul a obligat instituțiile pârâte la plata cheltuielilor de judecată, aceste instituții sunt ținute să ramburseze casieriei Tribunalului sumele avansate cu titlu de asistență judiciară.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

1) **Anulează Regulamentul (CE) nr. 1330/2008 al Comisiei din 22 decembrie 2008 de modificare pentru a 103-a oară a Regulamentului (CE) nr. 881/2002 al Consiliului de instituire a unor măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii, în măsura în care îl privește pe domnul Abdulbasit Abdulrahim.**

2) **Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de domnul Abdulrahim în legătură cu acțiunea în anulare, precum și sumele avansate de Tribunal cu titlu de asistență judiciară.**

Papasavvas Forwood Bieliūnas

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 14 ianuarie 2015.

Semnături